

Josep Maria Pou estrena avui 'Prendre partit', en què es jutja la ideologia d'un director que conviu amb Hitler

La política invisible de l'art

Jordi Bordes
BARCELONA

L'actor Josep Maria Pou va ser un dels personatges que discutien amb uns amics sobre un quadre blanc de grans dimensions que presidia un menjador a *Art*, de Yasmina Reza. Ara, el director (que també encarna el personatge protagonista de Wilhelm Furtwängler) planteja un enfocament molt més radical: la cultura no pot viure independentment de la política que l'anoreia o la utilitza per fer-se valer. Avui s'estrena *Prendre partit* al Teatre Goya. No té data de sortida. Andrés Herrera representa el major nord-americà que l'interroga per buscar rastres del nazisme en aquest director, adorat per Hitler i que arreu era considerat el millor del món. Així com cada perso-

natge de l'escena pren partit per a una veritat, també l'espectador viurà aquest combat i acabarà decantant-se per si Furtwängler es va acomodar dins el nazisme, o si el va combatre des de la trinxera interior, sense mai destacar-se gaire portes enfora.

Ronald Harwood par-

Furtwängler va ser un director d'orquestra de la Filharmònica de Berlín en temps del nazisme

teix d'un fet històric (les investigacions que es van fer a favor i en contra de Furtwängler per determinar si era nazi, tot i no haver militat en el partit) per tensar el debat que relaciona l'art i la política.

Herrera substitueix Joel Joan, que, en un principi havia de ser l'instigador a trobar una veritat fosca del venerable i venerat Furtwängler, director de la Filharmònica de Berlín, que continua activa durant el govern de Hitler, i que l'aprofita per fer campanya per la causa nazi. Joan ho va deixar perquè es va adonar que no podia afrontar bé la preparació del muntatge amb el rodatge de la sèrie *El crack* de TV3. És una llàstima perquè l'actor ja havia abordat la història nazi a partir d'un transvestit en el monòleg *Jo sóc la meva dona*, en què també la sen-

Josep Maria Pou i Andrés Herrera, en un instant d'un assaig ■ DAVID RUANO

sibilitat pels objectes d'antiquari era una arma de doble tall. Herrera debuta en un perfil que també és de caràcter directe i senzill però que el distancia dels personatges vulgars i el distingeix amb uns galons a (en certa part) la ignorància musical: no més podia atacar el director de música aquell que no el venerés.

Tot i que els personatges podrien superar la cinquantena (cas de la secretària, el segon violí o la do-

na del pianista jueu), el repartiment és notablement més jove, ja que hi intervenen Sergi Torrecilla, Pepo Blasco, Sandra Monclús i Anna Alarcón.

Harwood, que va estrenar l'obra el 1995 a Londres, dirigida per Harold Pinter, tria un plantejament escènic controvertit, que aixeca més preguntes tot resolent algunes incògnites avalades per la història (com el fet que el director va ajudar a escapar jueus i perseguits pels na-

zis i que va actuar davant de Hitler i va evitar fer la salutació nazi). Però ho fa des d'una estructura clàssica. Furtwängler no apareix a escena fins al minut 20. Abans, els anteriors personatges han anat definint la seva actitud davant la política. Quan seu pel primer interrogatori, el públic ja s'ha fet una primera idea que caldrà anar confirmant o contradient a partir de les rèpliques entre el militar nord-americà i el mateix director. ■